

BINECUVÂNTATUL EGUMEN AL SFINTEI MĂNĂSTIRI HOZEVA, ARHIMANDRITUL ANTONIE (+1993)

Întru pomenire veșnică va fi dreptul...

Fericitul egumen al Sfintei Mănăstiri Hozeva

Arhimandritul Antonie (†1993)

Anul acesta se împlinesc treizeci de ani de la moartea bruscă și tragică a binecuvântatului egumen al istoricei Sfintei Lavre din Hozeva, Arhimandritul Antonie. Părintele Antonie Iosifidis din satul Avles Serbion, Kozani, s-a născut în anul 1958 și a primit numele de Apostolos. Al treilea fiu al unor părinți evlavioși, un copil neliniștit în duh, dinamic, îndrăzneț, neînfricat! A avut binecuvântarea ca bunii săi părinți să-l învețe credința și atunci când s-au mutat la Salonic, în anul 1966, să-l ducă pentru cateheză în parohia lor, Sfântul Atanasie din Evosmos, unde binecuvântatul Părinte Alexandros Kalpakidis, mai târziu Mitropolit de Stavropigiu, a lucrat mult în sufletului său de copil! Însuși Părintele Antonie a scris: „Înțeleg că a fost un mare ajutor pentru mine:

„[Dumnezeu] Cel Milostiv a avut milă față de mine, și nu vrea moartea păcătosului și m-a ocrotit și iată că Părintele meu este marea minune, pentru că acum, privind în urmă cu mintea limpede, rămân precum un pește fără grai. Acum înțeleg ocrotirea lui Dumnezeu față de mine, acum văd și spun că prin tine L-am cunoscut pe Hristos, Hristos a vorbit în mine cu vocea ta, cu predica ta și viața ta a fost un exemplu pentru mine. ... Ai săpat în sufletul meu foarte adânc de la o vârstă fragedă și ai sădit Cuvântul Evangheliei care în timp, prin

omiliile tale, a fost asimilat și a devenit a doua natură și când am vrut să fac ceva bun sau rău m-am raportat la Evanghelie și asta m-a ferit de multe păcate mari.”

Urmând chemarea și înclinația inimii sale, și-a îndreptat pașii spre Lavra Sfântului Sava cel Sfințit în anul 1985, la vârsta de 27 de ani. Ca monah, s-a distins prin ascultare, prin abnegație exemplară, dar și prin respect și dragoste față de toți. A primit primul grad al Preoției sub conducerea binecuvântatului Patriarh al Ierusalimului Diodor în decembrie 1985, în ziua de sărbătoare a Sfintei Lavre, și exact un an mai târziu a primit al doilea grad al Preoției. În 1990, a fost numit Preot în Bet Sahour – așa-numitul sat al Păstorilor – unde a câștigat dragostea și aprecierea credincioșilor vorbitori de limbă arabă. În același an, manifestă o ascultare extremă față de Patriarhul Diodor și se mută, la ordinul Patriarhului, la Lavra istorică a Hozevei, unde era un post vacant de stareț. Timp de trei ani, face tot ce poate pentru reorganizarea Mănăstirii, atât din punct de vedere material, cât și duhovnicesc. S-a ocupat de renovarea infrastructurii, de întreținerea celor existente și de reconstrucția unor noi spații, în special a chiliilor monahale. Cel mai important lucru, însă, a fost faptul că a trecut la stabilirea și respectarea cu fidelitate a unui program monahal: slujirea zilnică a Sfintei Liturghii și toate slujbele de peste zi, după rânduiala ecleziastică monahală. Exemplul pe care l-a dat celor care viețuiau în Mănăstirea de atunci a fost un argument foarte catalizator, astfel încât toți au fost convinși să îl urmeze!

Firul vieții sale pământești a fost tăiat devreme, pentru că el făcea parte dintre cei „răscumparați de pe pământ” (Apoc. 14,3). În ziua de 14/27 decembrie 1993, după Sfânta Liturghie, în timpul unor lucrări manuale în Mănăstire, „... **deodată... o bubuitură asurzitoare... Doamne, ce prăbușire groaznică... Zgomot puternic, ca și cum ceva s-ar fi prăbușit și un nor gros de praf... Cu un salt fulgerător, Fiul său duhovnicesc{Pr. Gherman}**

se năpustește în cameră. Peretele a cedat, sau mai bine zis, o porțiune de stâncă s-a desprins și l-a strivit pe Gheronda, lăsându-i capul intact! ... Părintele Antonie e complet conștient și vorbește! ... Fără să ezite o clipă {Pr. Gherman}, nefiind descurajat de volumul și greutatea bolovanilor de granit, începe să îi apuce unul câte unul și să îi arunce deoparte cu mâinile, într-un efort supraomenesc pentru a-l elibera pe cel rănit. Când reușește, îl ridică cu grijă și îl poartă, cât de ușor poate, până la un pat. Nu vede niciun semn de rănire exterioară, dar Gheronda, cu greu, repetă:

„Mă doare... mă doare... în spate...”

Părintele Gherman chiar începe să se sperie acum! Poate pentru prima și ultima oară în viața sa, el, omul cu inimă de leu, trăiește „frica”!... Mai târziu, în taxi, îl ține strâns în brațe, dar cu grijă, ca să nu-l rănească, iar Gherman se teme! Îi este foarte frică acum pentru că aude ceva ca o respirație grea și respirația lui Gheronda se îngreunează... se îngreunează... devine din ce în ce mai grea... până când se oprește complet.....!”

După cum spune Sfântul Grigorie de Nyssa în discursul de înmormântare al Sfântului Meletie al Antiohiei, Părintele Antonie „și-a pus haina pielii, căci în ceruri nu e nevoie să se poarte haine, ci s-a împodobit cu veșmintele curăției vieții sale”.

Veșnica lui pomenire!